

1. päev / esmaspäev/ 4. 01.2024

Georg Raudsepp / Gregory Neeme

4.jaanuar 2025, kell 04.00 olime kogu grupiga lennujaamas, kõik tohutult magamata ja sealt hakkasid ilmema reisi esimesed probleemid, keskseks teemaks - ID kaart.

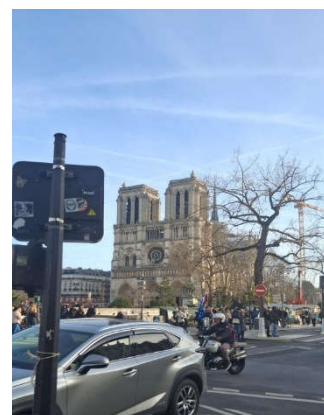
Ohvriteks oli õpetaja Kanne, kes õnneks leidis oma ID-kaardi ikkagi seljakotist, kuid Kalindi ID-kaart ja pass jäid tema ema kätte ning ta avastas selle alles lennukis. Kuna nii pikale reisile ei saa siiski ilma ID-kaardita minna siis esimese hooga alustas meeskond Kalindi lennukist väljasaatmise protseduuri ning selle käigus kontrollis stjuardess kõikide reisijate kottide asukohta.

Õnneks oli lennukimeeskonnal aega lennukit „kinni hoida“. Üllataval moel suutis Kalindi ema tema dokumentidega kell 6 hommikul

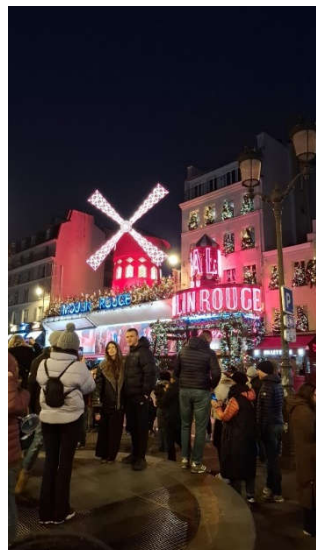
lennujaama tormata ning alustasimegi eriti pingelise ja huvitava algusega.

Soome jõudsimme edukalt, ilm oli põhjamaiselt karge (-16°C) ning sealt algas pikk ja tüütu sõit Charles de Gaulle'i lennujaama, Pariisi.

Pariisi lennujaamast liikusime edasi 13-eurose rongi peale, et jõuda Pariisi südamesse. Pariisis oli külm, -3 kraadi ja kõik oli härmas. Teel avanes meile vaade Pariisi kaubamärgi, Notre-Dame'le, mis oli saanud oma uue ilme. Liikusime hotelli, viisime ära oma kohvid ning hakkasime rändama Eiffeli torni juurde. Torni turvakontrollis paluti üllatavalt ära panna eesti lipp. Külastasime ka Montmartre't ja sealset kuulsat kunstnike platsi, pärast käisime ka Sacré-Cœur'i kirikus nii öelda palvetamas.

Pärast pikka allakõndimist, nägime oma silmaga maailmakuulsat kabareed Moulin Rouge'i.

Õhtu poole liikusime jällegi Notre-Dame juurde, mis valgustatult avaldus oma täies hiilguses ning seejärel, pärast pikka päeva leidsime ühe armsa prantsuspärase restorani. Restoranis oli võimalus maitsta tiguseid ning kaks meie vaprat kalevipoega olid nõus ohverdama oma elu kalli Eesti riigi teaduse nimel. (Kõik jäid ellu 😊)

Edasi läksime hotelli ja me eestlased, saime kodumaiset sauna ka. Üldiselt oli esimene päev täis põnevust ja uudishimu, mida armastuselinnana tuntust kogunud Pariis kindlasti pakkus, kindlasti tuleb ka järgmine kord meil tagasi tulla, sest avastada on veel tohutult palju. Edasistel päevadel ootasid meid uued väljakutsed ja katsumused, millega toime tulla.

2. päev / pühapäev / 5. Jaanuar 2025

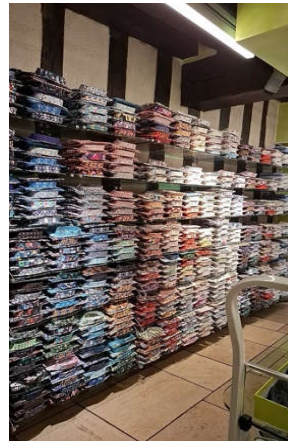
Kaspar Peets / Antanas Kiltinavičius

Ärkasime hotellis “Hotel Atmospheres”, kus sõime hommikust ja kell 10.00, läksin koos õpetajatega linna peale jalutama. Meil oli kõigil vaba aeg kella 12-ni. Alguses viis meid jalutuskäik kirbuturule, mis asus vaid paari minuti kaugusel hotellist. Seal kõrval asusid ka pagar, kalapood, lihapood, juustupood ja puuviljapood, seega me nägime, kuidas näeb välja tavalise prantslase hommikuste sisseostude ring.

Järgmine koht, kuhu me jõudsim, oli Notre Dame Cité saarel ja peale seda liikusime edasi Saint-Louis saarele. Teisel pool jõge asuvas kvartalis külastasime ühte toredat triiksärkide poodi ja hiljem astusime sisse ka pagariärisse, et osta värsket baguette`i.

Sealt edasi liikusime tagasi hotelli poole, aga teel hotelli nägime, kuidas Seine jõe peal toimusid kellegi matused, mängis torupill ning päästeameti meeskonnad oli paatidel keset jõge ja andsid lahkunule au.

Jõudes hotelli, jäi meile ainult 10 minutit, kuni kõik pidid andma oma toa võtmed ära. Kogu grupp hakkas liikuma metroosse, et sõita esmalt Austerlitz'i rongijaamani. Sealt pidime veel kõndima üle silla, et jõuda Lyoni rongijaama, kust läks meie rong Marseille'sse.

Rongijaamas proovisid õpilased oma prantsuse keele oskust ning ostsid ise endale erisuguseid toite ja jooke.

Üks õpetajatest läks otsima töötajat, kuna suure grupi korral pidi eeskirja järgi töötajaid grupist teavitama, kuid õpetajale vastati lihtsalt, et minge oma perrooni juurde. Siis hakkasime otsima, kust rong läheb, kuna seda infot ei olnudki nii lihtne leida. Teave perrooni kohta ilmus alles umbes pool tundi enne väljumist, kuid rongijaam oli suur ja rahvast väga palju...

Pariisist lahkusime kiirrongiga (TGV), meie kohad olid 6. vagunis alumisel korrusel.

Teekond Pariis-Marseille oli umbes 4 tundi pikk ja viis ka läbi mägede. Sõidu ajal

imestasime mägede üle, mida teelt oli võimalik näha. Rongis oli ka kohvikulaadne koht, kust mõned õpilased ostsid jooke. Marseille ei olnud veel meie sihtkoht vaid pidime ümber istuma teisele rongile. Kuna viimane otserong oli läinud 20 minutit enne meie saabumist, siis esmalt sõitsime Miramas'i ja sealt edasi lõpp-punkti Istres'sse. Istres'i rongijaamas ootasid meid meie vahetuspered ning õpilased, kellega järgnevatel päevadel koos koolis käisime.

3.päev / esmaspäev / 6.01.2025

Darja Nožejeva / Dominika Lushnikova

Esimene koolipäev algas koduse hommikusöögiga. Olime šokeeritud, sest selgus, et prantslased söövad hommikuks ainult magusat toitu. Pärast tulime autoga kooli, kus kohtusime kõigiga ja läksime tundi.

Nägime, et kõik käivad koolis jopedes, nagu koolis oleks -10°C ja keegi ei vaheta

jalatseid. Klassiruum nägi välja kõle: kivist põrand, tühjad seinad, polnud kooli- / kodust tunnet, vaid imelik

õuetunne. Esimesed kaks tundi oli informaatika. See oli meie jaoks veidi keeruline, kuna oli palju tundmatuid sõnu, millest me ei saanud aru, kuid vaatamata sellele oli see ikkagi põnev kogemus.

Olime üllatunud, sest üks koolitund kestab 55 minutit. Pärast arvutitunde oli meil kaks inglise keele tundi, mis oli meie jaoks väga huvitav. Saime tutvustada Eestimaad ja õpetada paar eestikeelset sõna.

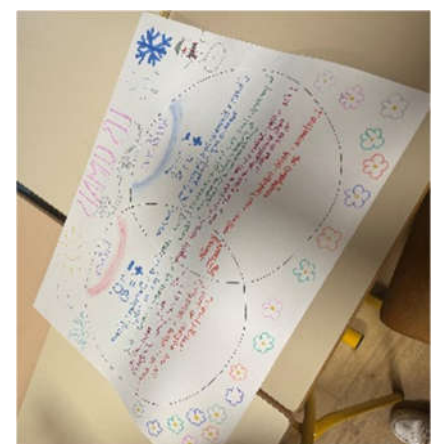
Pärast keeletunde oli paljudel vaba tund, kus saime istuda, tšillida ja jagada oma muljeid kooli kohta. Olime nõus, et kool on hiigelsuur ja koolikoridorid on väga pikad. Samas olime rõõmsameelsed, sest oli vaba tund ja saime teiste prantslastega ka suhelda ja jagada rohkelt emotsioone.

Siis oli aeg minna lõunat sööma. Kõik peaksid nägema meie nägusid, kui me märkasime, et õpilastel oli valik, kas süüa liha või kala, hiljem saime teada, et neile ei pakuta koolis lõunaks suppi. Valisime kõik liha, saime maitstva šnitsli tüki koos kartulipudrugaga. Istusime kõik koos, rääkisime, jagasime muljeid ja sõime. Toit oli väga maitsev ning seltskond väga tore!

Kui otsisime, kuhu panna nõusid siis paljud õpilased vaatasid meid väga üllatanult, kuna rääkisime teises keeles ja nägime välja natuke teistmoodi.

Peale lõunat ootasime koos oma prantslastega tundi, kus meil olid ühised töötodad. Alguses istusime oma eesti keele rühmaga ja jagasime oma emotsioone ja tundeid prantsuse kooli kohta, rääkisime ka, kuidas meid vastu võeti ja kes mida tegi õhtul.

Siis suundusime prantslaste juurde, mängisime mängu, saime midagi uut teada prantslaste kohta ja ka tutvuda nende kõigiga. Pärast mängu, jagati meid gruppidesse ja suundusime plakateid tegema. Pidime võrdlema Eestimaa ja Prantsusmaa erinevusi ja sarnasusi paljude teemade kohta. Seda oli väga huvitav teha, kuna võrdlusmomente oli päris palju ja oli koheselt näha, kuivõrd erinevad on meie riigid, kuid mõlemad väga omanäolised!

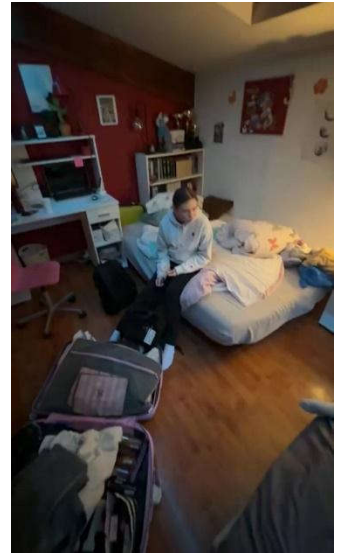
Olime koolis kuni kella viieni ning see oli päris põnev, kuid me olime väga väsinud ning meil olid kõik keeled sassi läinud.

Pärast tunni lõppu läksime koju, kus vahetasime riideid ja suundusime Dominika vahetusõpilase juurde. Meil oli seal pidžaamapidu koos Darja, Diana ja nende vahetusõpilastega.

Sõime maitstva õhtusöögi ning asusime suhtlema ja mõnusalt õhtut veetma.

Meil oli väga põnev õhtu, kus me rääkisime, tegime tikk-tokke ja ka jutustasime enda imelikke ja naljakaid elulugusid. Kõik tüdrukud on väga sõbralikud ja lahedad. Meil oli väga põnev koos rääkida, kuid pidime minema magama. Päev oli väga huvitav ja lõbus, saime palju uusi kogemusi ja pingetunne kadus päeva lõpuks.

Päev 4 / teisipäev / 7. Jaanuar 2025

Diana Tkatšenko / Kalindi Husu

Prantsusmaal neljandal päeval läksime kooli koos oma vahetusõpilastega, Diana koos Lenaga ja Kalindi koos Emmiga. Eestis, et kooli siseneda, ei pea midagi näitama aga Istre kooli ukse juures on koolitöötaja, kellele peavad õpilased näitama enne sisenemist päeviku taolist asja, kus on sees kõik andmed õpilase kohta. Kuna Lenal oli see päev kontrollitöö, siis läks Diana koos Kalindi ja Emmiga tundidesse.

Meil oli:

- inglise keel
- ajalugu
- inglise keel, mida andis Emmy ema.

Pärast kolme esimest tundi koos oli meil vaba tund. Sellel ajal läksime pagariärist ostma saiakesi ja suhtlesime teiste õpilastega. Saime palju naerda ja uusi tutvusi.

Pärast seda käis Kalindi kooli sööklas söömas, samal ajal kui Dianal oli inglise keele

tund õpetaja Habibaga. Tema tunni ajal õppisime uue laulu selgeks. Dianal oli nelja päeva peale Istres koolis kokku seitse inglise keele tundi. Kui Diana läks sööma, oli Kalindil filosoofia tund. Õpetaja palus tutvustada Eesti kooli. Filosoofia tund oli väga tore ja huvitav, kuid tekkisid raskused arusaamisega, sest selles tunnis kasutatakse spetsiifilisi sõnu ja keerulisi lauseid.

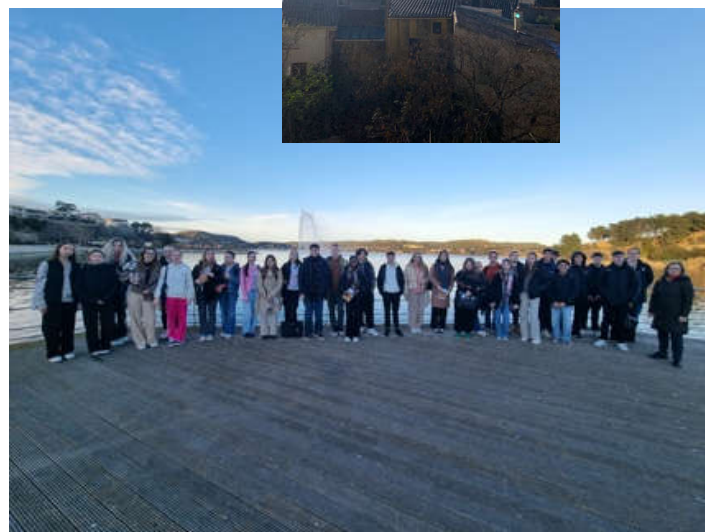
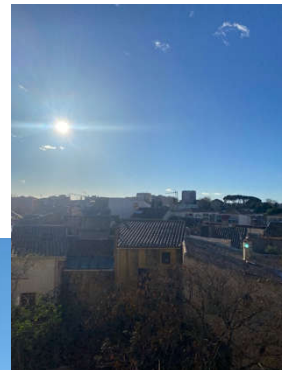
Meie jaoks oli harjumatu, et söögivahetund kestis tund aega.

Koolisööklas oli väga maitsev toit, igaüks võis leida midagi, mis meeldib. Neil pole võrreldes Eesti koolidega supipäevi ja iga kolmapäev antakse friikartuleid.

Pärast viite esimest tundi läksime kõik koos Istre'sse orienteeruma.. Oli lõbus lahendada mõistatusi, jalutada mööda kitsaid tänavaid, nautida päikest ja kauneid vaateid.

Ilm oli suurepärane, unustasime isegi korraks ära, et on talv, mitte suvi.

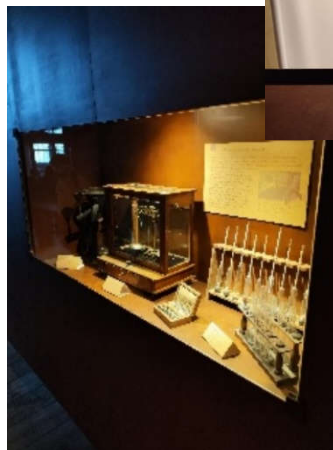
Seejärel läksime kaheksakesi (Diana, Kalindi, Dominika, Darja ja meie prantslased) jaapani kohvikusse ning ostsime endale ja oma vastuvõtjatele boba-jooki. Pärast sõitsime bussiga kaubanduskeskusesse (a little shopping). Naersime palju ja veetsime koos imelist aega.

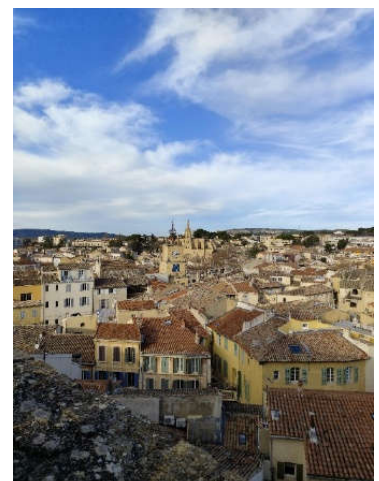
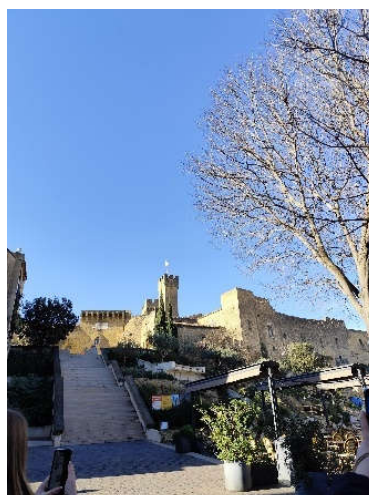
5. päev / kolmapäev / 10.01.2025

Jaagup Rammus / Arman Vardanyan

Prantsusmaa reisi viiendal päeval külastasime Marseille seebi vabrikut. Alguses vaatasime ise sees ringi, et näha, kuidas seebi valmistatakse ja nägime isegi tonni kaaluvat seebikuubi. Seejärel algas tuur giidiga, kes seletas, et seal on seebi valmistanud mitu põlvkonda ja et ka tänapäeval ei kasuta nad suuri masinaid, et hoida traditsioone. Pärastpoole saime ka ise poest seepe, õlisi ja muid suveniire osta.

Järgnes Salon de Provence'i linna külastamine, mille majad olid kordades ilusamad kui Lasnamäe korterimajad. Turul oli võimalik osta ehteid, riideid, suveniire ja kõike muud, mida süda ihkas. Kuna aega oli palju, käisime erinevates toidukohtades ja

poodides. Kui aeg oli parajaks tehtud, saime kõik kokku ja suundusime lossi poole. Lossimüüridelt avanes linnale imeline vaade.

Hiljem läksime bussiga tagasi kooli juurde, sealt valis igaüks ise, kuidas õhtut sisustada. Näiteks läksid mõned meist bowlingusse ja hiljem mängisime seal piljardit vaevu ühes tükis oleva lambi all.

6. päev / neljapäev / 9. jaanuar 2025

Maria Žajets, Heleri Kasekamp, Elisabeth Vill, Elina Lukitšova

Kuuendaks päevaks olime kõik juba koolieluga harjunud. Osalesime nii filosoofias, õigusteaduses, inglise keeles, prantsuse keeles kui ka ajaloo tunnis.

Heleri ja Elina jaoks, kes olid samas klassis, olid tunnid üksluised keelebarjääri tõttu. Teadsime, et näiteks õigusteaduses oli teemaks “Égalité et lutte contre les discriminations”, kus räägiti inimeste diskrimineerimisest ning kuidas seda tuvastada igapäevases elus. Ilma oma vastuvõtjateta ei oleks me aru saanud, millest kõneldi. Proovisime küll, aga see osutus enamuse ajast võimatuks nende kiire ja omapärase kõnelemise tõttu.

Marial olid esimesed kaks tundi prantsuse keele tunnid ning ta soovis seal ära surra. Põhjuseks oli nagu kõigil - ei saanud tuhkagi aru. Inglise keeles sai tema aga naerda, kuna tehti Briti kuningliku perekonna üle nalja. Elisabethi esimeseks tunniks osutus kõikide lemmik matemaatika. Eesti keeles õppides ei saa ta nagunii teemadest aru. Seekord oli aga asi keerukam – pidi õppima keeles, milles ei tunne ennast mugavalt. Taaskord Elisabeth midagi aru ei saanud. Järgmine tund oli aga Elisabethil vaba – seda aega kasutas ta teistega suhtlemiseks. Ka järgmise tunni kontseptsioonist pole Elisabethil siiamani õrna aimugi. Tegu oli tunniga, kus pidi inglise keeles otsima internetist infot erinevate firmade kohta. Infot oli päris keerukas

leida ja õpetaja tundus ka rangevõitu. Kui keegi väiksegi piiksu tegi, siis vaatas nende poole vägagi kurja näoga. Peale seda algas inglise keele tund. Elisabethi pani imestama see, kui halvasti prantslased inglise keelt oskavad. Ta teadis, et see on halb, aga et see nii halb on, ei osanud ta arvatagi. Tunnis pidi kirjutama 10 lauset, mida tehti koolivaheajal, ühes kindlas ajavormis. Pani imestama see, et tegu oli vägagi lihtsa ülesandega, aga õpetajat pommitati igast nurgast küsimustega. Samuti soovis see õpetaja Elisabethile ilusat tagasiteed Eestisse. Viimaks pidi Elisabeth ütleva head aega sõbrannadele, kellega ta tänu Prantsusmaa reisile kohtus (ta igatseb neid väga). Tehti mitukümmend kalli ja samuti jagati omavahel ka komplimente.

Kell 14:00 algasid selle päeva ühistegevused - esitluste ettekandmine. Kõige meeldivamaks esitluseks osutus meie arust Julieni, Lilou, Georgi ja Elina töö, mille teemaks oli *"Tallinn Istres La Cuisine"* ehk Tallinna ja Istre köök. Esitlejate naljad ja improvisatsioonid panid terve klassi naerma ning itsitama.

Kõige huvitavama plakati tiitli saab meie poolt Elina, Mina, Elisabethi ja Armani töö, mille pealkirjaks oli *"Les villes Istres et Tallinn"*, ehk tutvustati Tallinna ja Istres linna – mis ühist, mis erinev. Tiitli said, sest plakati kujundus oli värvikas ning seal oli palju pilte (teistel, kaasa arvatud meil, jäi disain kuivavõitu – lihtsalt ei olnud aega!). Muidugi olid kõik plakatid ja esitlused suurepäraseks, kuid need kaks jäid eriti silma.

Meie enda esitused läksid ladusalt – saime ära esitatud. Närv oli muidugi püsti, sest pidi kõigi ees rääkima keeles, milles ei tunne end mugavalt. Aga hädast päästis lõbus publik, kes elas rääkijatele kaasa ning ei pööranud palju tähelepanu tekkinud vigadele (Heleri sai alles kolmanda korraga sõna õigesti

Esitlus "La Cuisine Tallinn Istres" – vasakult Julien, Lilou, Georg, Elina

Esitlus "Les villes Istres et Tallinn" - vasakult Elina, Mina, Elisabeth, Arman

hääldatud, kuid ei tundnud suurt piinlikus, sest publik sai (heasüdamlikult) naerda ning komistus oli mõne aja pärast unustatud).

Publiku seast osutuks kõige suuremaks fänniks meie prantsuse keele õpetaja Ülle Kirsimäe), kes iga tahvli ees olijale telefoniga nina ette läks, et saaks ikka kõik korralikult videole ja pildile (väga armas, me ei pannud pahaks).

Ettekannete ajal oli üks õpilane eestlaste seast läinud ilma luba küsimata klassiruumist välja (väga tavaline meil gümnasistidele meie koolis), mis pani kõiki prantslasi, kes seda märkasid, imestama. Tuli välja, et Lycée Arthur Rimbaud koolis peab ikkagi õpetajalt luba küsima. Uurides asja lähemalt sai Heleri teada oma vastuvõtjalt Juliettilt, et jah, esiteks peab küsima välja, ja teiseks, isegi kui küsitakse, siis väga harva lubatakse klassist väljuda. Tegime nalja, et mis siis saab, kui tõesti on vaja minna aga ei lubata – vastuseks oli, et pead kannatama (püksid täis tegema) Esitlused tehtud, läksime kooliplatsile, kus moodustasime ringi ning rääkisime möödunud koolinädalast – mida õppisime ja teada saime. Meie seast keegi sõna ei võtnud, mille põhjuseks oli

(asjatu) hirm ja häbelikkus. Koolipäeva lõpus kell 18:00 hakkas kaua oodatud pidu Magic Mirror'is. Koha peal sai näksi süüa ning jalgu tantsurütmis lüüa. Heleri oli esimene, kes peolt plehku pani. Olles söönud pool taldrikutäit doritosi ja viis

Õhtu Magic Mirror'is

juustuviilu läks tema hoopis oma vastuvõtva perega jaapani restorani sööma. Seal ta sai esimese ramen'i kogemuse ja mõnusa ajaveetmise perega (Heleri pere oli jube armas ja vastutulelik – ta ei unusta neid kunagi ega seda kogemust, mida nad talle selle nädalaga anda said).

Pärast Elina lahkumist jäid Maria ja Elisabeth peole veidi kauemaks ning said laulu saatel tantsuplatsil ringi kekselda. Kui nad olid väsinud tantsimisest ja olid poolel teel koju, võeti neil ootamatult käest kinni ja viidi tantsuplatsile, et nad elaksid kaasa, aga kust nad veel kaua aega ei saanud ära joosta, kuna neid jälgis õpetaja Ülle Kirsimäe. Saabudes tantsuplatsile moodustus ring, Marialt võttis mingi prantslanna käest kinni ja nad tantsisid koos ringi keskel.

Päev lõppes nutupisaratega silmis, sest järgmisel päeval oli juba aeg Istrest lahkuda ja kõigiga hüvasti jätta.

Mõned huvitavad mõtteterad ja faktid:

Õhtul osutus üllatuseks Elinale see, et kohe pärast poes käimist hakati ostetud baguette'i juba autos sööma. Elina mõtiskles: "Äkki nad kohe pistsid saia pugima, sest see on parem soojana süüa."

Maria ja Heleri ei saanud aru, miks nende vastuvõtavad pered söövad hommikusöögiks ainult saia moosiga või nutellaga ning kõrvale mahla või teed.

Tekkis küsimus, kuidas nad suudavad koolis tühja kõhuga hakkama saada – eriti asjaolul, et nende koolis puudub puhvet.

Jätkates söögi teemaga, siis pani imestama see, kui palju pere räägib söögilauas söömise kõrvalt. Heleri küll ise palju räägitavat ei mõistnud, kuid killud pani kokku – vesteldi koolis toimuvast, tööst ja muust põnevast (seda kõike suure entusiasmiga nii, et terve pere osales vestluses suure huviga) – kultuurišokk Helerile ja Mariale, sest endal kodus söögilaua taga kõik enamasti vait.

Meile kõigile tundus prantsuse kool olevat võrdne vanglaga – ukсед pannakse minuti pealt kinni iga tunni alguses ning avatakse pärast iga tunni lõppu. Ise koolist väljuda pole võimalik, sest ukсед toimivad automaatselt ning kui aga peaks olema vajadus välja minema, siis on vaja vanemate kirjalikku nõusolekut. Hämmastas ka see, et vahest lõppevad tunnid alles kell 18:00 - mõelge vaid olla nii kaua koolis - täielik põrgu.

Maria vastuvõtja pere lapsed läksid iga õhtu kell 20:00 magama. Mõelda vaid, et oled terve päev koolis kuni 18-ni, sõidad 45min bussiga koolist koju, 19:00 sööd õhtusööki ning ca 20:00 peab juba magama sättima. Maria jaoks oli see veidi kurb, sest peale kooli ei saanud midagi põnevamat ette võtta. Niisiis veetis Maria enamasti õhtuid vanematega teleka taga jalgpalli vaadates.

Osutades tähelepanu miniatuursetele kujukestele ja majakestele kapi otsas seletas vastuvõttev pere Helerile nende Provence'i jõulude eripära. Nimelt, kui ülejäänud Prantsusmaal (ja mujal maailmas) on tavaks jõulude ajal üles panna tuppa väikene jõulusõim, mis esindab Jeesuse sündi, siis Provence'is tehakse seda veidi teistsuguselt. Eripäraks on see, et lisaks Jeesuse sünnipaigale on lisatud ka ülejäänud küla ja elanikud. Kujukesed oli pere ostnud, kuid majakesed ja loodus oli

kõik ise kokku meisterdatud. Juliette näitas ka oma vanavanemate jõulusõime nõ külakest, kus oli isegi elekter (tulukesed) sisse pandud.

Jõulusõim Heleri vastuvõtva pere kodus

7. päev / reede / 10. Jaanuar 2025

Maria Žajets, Heleri Kasekamp, Elisabeth Vill, Elina Lukitšova

Oodates rongi Istres rongijaamas

Homмикusöök söödud ja asjad pakitud, oli aeg Istres raudteejaama minna ehk Gare d'Istres. Klomp kurgus ja silmad niisked, ütlesime peredele hüvasti ning jäime ootama oma rongi. Heleri ja Elisabeth juba sepistasid, kuidas nad võiksid grupist eemale hiilida ning jäädagi

Prantsusmaale elama. Kuid rong

saabus ning oli aeg asuda teele Marseille poole. Rongis sõites olid iga kord tunnelisse sattudes meie kõrvad nii kinni, et me kõik arvasime, et kõrvakile kohe lõhkeb. Meid päästis ainult see, et saime süüa krõpse, mis olid jäänud eelmisest õhtust alles.

Jõudes kella 12-ks kohale, jäi meil terve päev, et avastada Marseille linna.

Pärast, kui kohvrid ja kotid olid viidud hotelli Carré Vieux Port Marseille läksime jalutuskäigule Marseille „getosse“ ehk Le Panier rajooni. Kõndides tänavatel nägime palju tänavakunsti, külastasime ühte kirikut ning käisime Place d’Armes’il. Pärast lühikest võileivapausi võtsime ette tee Notre-Dame de la Garde basiilikusse.

Arvame, et saame kõigi eest rääkida, kui ütleme, et teekond sinna võttis vähemalt korrakski võhma välja.

Basiilika asus mäe otsas ning retk tippu võttis veidi higiseks. Kuid vaev oli asja eest, sest vaade ülevalt linnale oli imeline.

Vaade Marseille'le Notre-Dame de la Garde basiilikust

Pärast grupiga ühisolemist saime me paar tundi vaba aega enne, kui oli vaja koos õhtusöögile minna. Oma aja veetsime poodides shopates ja kohvikus boba-teed ja vahvlit mugimas. Õhtusöögi saime me Les Buffets du Vieux-Port'is. Kuigi sealne valik ei olnud suur, saime kõik siiski kõhu täis (võibolla isegi liiga täis, sest pärast oli raske hotellini jõuda). Menüüs oli nii kala kui ka liha, kuid kõige lemmikuks osutus meile magustoidud, mille hulka kuulusid ka puuviljad. Puuviljade seas leidis ka Elisabethile lemmikuks osutunud ananassid, mis pidavat punetust nahal ära võtma. Maria võttis lausa igast magustoidust ühe ning andis detailse hinnangu nende kohta, millest teised eeskuju võtsid.

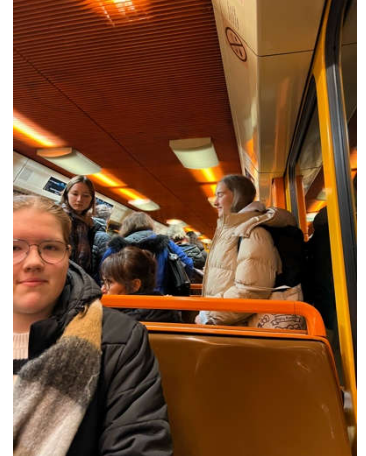
Õhtusöök söödud ning hotelli jõutud, hakkasime end sättima magama minemiseks, kuid seda me veel niipea ei saanud. Nimelt jäi Heleri hotelli wc'sse kinni – uks lihtsalt ei avanenud enam. Ruttu joostes alla administraatori juurde pidime seletama juhtunust ning abivajaja päästma! Üritades läbi mitmeid võtmeid, tõugates ja tõmmates saime tänu töötajale suure vaevaga ukse, mis oli juba peaaegu lagunemas, siiski lahti ning asi sai lahendatud. Vaadates olukorda helgemalt poolt, siis sai prantsuse keelt harjutada töötajaga, mis ei tee kunagi paha. Kuid magama me veel minna ei saanud. Liikudes toas siia-sinna oli meil 1,5 liitrine veepudel ümber läinud, mida me märkasime alles tükk aega hiljem. Seniks oli vesi juba voodi alla ja

koridorini välja voolanud. Seega tegime taas veidi põrandapesu, nühkides rätikutega põrandad puhtaks. Nii sai meie seitsmes päev läbi.

11.01.2025 / laupäev / 8. päev Prantsusmaal

Oluwanifemi Victoria Adeoshun / Laura Kasenuurm

Reisi seitsmendal päeval valdas suuremat osa seltskonnast õnnetu meeleolu, sest ärkasime viimast korda sel nädalal Prantsusmaal ja pidime valmistuma kojuminekuks. Pärast valikurohket hommikusööki registreerisime end hotellist välja ja sõitsime metrooga raudteejaama. Metrooga edasi-tagasi seiklemist ei unusta me eal, õppisime kiiremini reageerima ja teistega äkilistes olukordades arvestama.

Marseille'st sõitsime rongiga Lyoni lennujaama. Rongisõidud kogu reisi vältel aitasid korraks hinge tõmmata ja vaadet nautida. Nendel hetkedel, mil rong parasjagu mägedest mööda vuhises, tundus elu justkui sürreaalne olevat.

Lyoni Saint-Exupéry lennujaamas jätkus meie tagasisõit, kui olime rongi teiselt korruselt kohvritega maha tulnud. Lennujaam oli suur, seetõttu kulus meil hulk aega nii pagasi äraandmiseks kui ka turvakontrolli läbimiseks.

Olime mentaalselt valmis eesti ilmaks, kuid ei osanud veel oodata mingeid viivitusi. Startisime umbeskaudu algajast 30 minutit hiljem, mis õnneks tähendas Frankfurtis vähem passimist. Oma hilinenud lendu oodates sõime lennujaamas krõpse. Saksamaa lennujaamas oli meil 3 tundi vaba aega, nii et õhtustasime itaalia restoranis, kus saime tellida pitsat ja pastat. Mõned meist ostsid isegi üksteisega ühtemoodi mänguasju, milline tore meene!

Peale pikka reispäeva suundusime lõpuks oma viimase lennuki peale. Lend möödus sujuvalt, kuid liiga kiirelt, oleks tahtnud igaveseks ajaks reisile jääda... Kõigile üllatuseks suutsime esimese korraga maanduda väga kenasti. Ei mingit linna kohal tiirutamist ega lennurajal libisemist – vast enne maandumist olid teepuhastusmasinad maandumisraja lumest puhtaks teinud.

Tallinna lennujaama jõudsime kell 23:55. Muljetasime kohvreid oodates õige pisut

ning tegime koosveedetud ajast kokkuvõtteid, igaüks sai midagi välja tuua. Jätsime huvasti nii seda öeldes, kui ka teineteisele kalli tehes. See tegi meeleolu rõõmsamaks, kui ta oli olnud teekonna lõppedes.

